

Radujte se z toho, že vaše jména jsou zapsána v nebesích (Lk 10:17 -20)

Těch sedmdesát se vrátilo s radostí a říkali: "Pane, i démoni se nám podrobují ve tvém jménu."

Řekl jim: "Viděl jsem, jak satan padá s nebe jako blesk. Hle, dal jsem vám moc šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřítele, takže vám v ničem neuškodí.

Ale neradujte se z toho, že se vám podrobují duchové; radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích."

Toto místo se většinou vykládá ve smyslu, že "jde o duši" a její spásu a vše ostatní nám má být víceméně podružné. To není špatný výklad. - Máme v evangeliích i jiná místa, která vyznívají v podobném duchu: "co prospěje člověku, ztratí-li duši" (Třeba Lk 9,24 :Kdokoli by si totiž chtěl zachránit duši, ztratí ji, ale kdokoli by ztratil svou duši pro mne, ten ji zachrání - moderní překlady bohužel neomluvitelně zaměňují výraz pro duši slovem "život")

Já však zkusím trochu jiný výklad a možná i textu přiměřenější. Je dávnou židovskou tradicí, která se odráží dokonce už v knize Daniel¹, že na den soudu, který židé - na rozdíl od křesťanů, kteří se božímu soudu věnují jen okrajově většinou na závěr liturgického roku - slaví jakoby v anticipaci jako svátek (veliký svátek, nazývá se Jom Kippur), jsou před Pánem otevřeny knihy - kniha života a kniha zavržených (později k nim přibyla ještě třetí, kam se zapisují ti, kteří "mají odklad") - a ty se týkají především těch, kdo mají ten rok zemřít. A tady, v tomto textu má učedníkům jít o to, aby bylo nalezeno jméno v knize života. Řeknete: Tak to přeci není nic nového, jde tedy o to, abychom se dostali do nebe, do té "správné" knihy. Samozřejmě. Ale tato židovská představa nám ukazuje jednu věc: Že totiž Hospodin, Pán věků, nás zapisuje jednoho po druhém jménem.

A co to je *jméno*?

Jméno znamená, označuje a zastupuje to, co je v člověku jedinečného. Člověka voláme jménem, když ho chceme odlišit ode všech ostatních - ano, tebe volám, jen tebe. Jistě, jsou lidé stejných jmen a stálo by za rozvedení, co to v nás vzbudí, když se setkáme se svým jmenovcem. Vždycky je to pocít něčeho nepatřičného, až zarážejícího. Já sám si dobře vzpomínám na to, když jsem jako dvacetiletý objevil v Karlíně pomníček, na němž stálo, že jsem zahynul v koncentračním

¹ viz Dan 7,10

táboře. To je opravdu velmi zvláštní pocit. Taková je to na světě tlačnice, že si člověk někdy ani to své jméno nemůže vychutnat v klidu sám...

A pak také máme před očima ony generace a generace lidí při házejících a odcházejících

Kolik generací lidí už vlastně přišlo na svět? I kdyby svět trval jen těch pět tisíc sedm set let jako podle židovského kalendáře, i tak by jich byly stovky! A syn se podobá otci, ten zas svému otci a ten třeba ne přímo svému vlastnímu, ale nějakému jinému dávnému předku... A nakonec i ta jména se opakují. Proto staré národy (některé to dělají dodnes) raději s vlastní jménem vyjmenují jednoho nebo celou řadu předků (to je to hebrejské *ben-* nebo aramejské *bar-*). Je to vůbec možné, aby *každý* byl jedinečný? A nevyčerpají se jednou genové kombinace a nebudeme se už jen točit stále v kruhu, který, pravda, pro jeho ohromné časové rozpětí nebudeme s to postřehnout?

A přesto je to tak, každý *je* jedinečný. Genová struktura není pro lidskou podstatu určující, sama se pod jejím vlivem přetváří a spolupracuje s ní. A svým otcem (svou matkou) jsme každý jen zčásti, řekl bych spíš z malé části a zčásti jsem někdo úplně jiný. A co pak vyjadřuje ono Ježíšovo tvrzení a zároveň vroucí přání, aby „*vaše jména byla zapsána v nebesích*“? To, že TEN JEDINEČNÝ MŮJ LIDSKÝ PŘÍSPĚVEK K PŘÍBĚHU SVĚTA a celého vesmíru MÁ BÝT (nebo snad už dokonce JE!) ZAPSÁN V NEBESÍCH - tj. v tom co je trvalé, stabilní, co máme stále nad sebou co je protipólem pozemské pomíjivosti, co nepodléhá střídání ročních dob ani generací, v tom, co můžeme právem považovat za příbytek boží.